

[Flygaard]

komst, fremfor at stoppe ved en forholdsvist beskeden indkomst, således at man ikke kommer til at betale mere, når man stiger fra 300.000 kr. til 400.000 kr. i indkomst.

Af disse bemærkninger må det klart være fremgået, at retsforbundet vil stemme for såvel lovforslag nr. L 92 som nr. L 93. Men jeg vil gerne gøre den bemærkning, som jeg tror er en selvfølge, at hvis man kommer til at stå i den situation, at man mangler det daglige brød, vil man jo kunne få hjælp på bistandskontoret. Det er jo nærmest, som om agitationen fra forskellig side – og det gælder både til venstre og til højre i salen – er gået på, at man heller ikke i en trangssituation har kunnet få til det daglige brød.

Derfor vil jeg også gerne her bruge det billede, at den agitation, der har været drevet mod disse lovforslag, efter retsforbundets opfattelse i meget høj grad minder om den hetz, der blev drevet i forbindelse med afstemningen om jordlovene i 1960'erne. For dér var det den lille mand og den sorte hånd, man skød frem, men de, hvis interesser man reelt vil varetage i denne sag, er jo slet ikke de små, men man vil måske sikre sig, at de store ikke kommer til at betale noget mere. Men det er jo knap så spændende at tale om.

Endelig vil jeg også gerne knytte den bemærkning dertil i relation til overenskomstforhandlingerne, at jeg finder det meget betænkeligt, at man gør reguleringen af socialindkomsten og de konsekvenser, der flyder af socialindkomsten, til et overenskomstmæssigt spørgsmål i højere grad for nogle befolkningsgrupper end for andre. For hvis man i forvejen har haft svært ved at overskue konsekvenserne, er det helt givet, at man om muligt vil få det endnu sværere, hvis man også vil have det rodet med ind i billedet.

Til allersidst skal jeg blot oplyse, at et enkelt medlem af retsforbundets gruppe ikke deler de synspunkter, jeg her har gjort rede for.

Alfred Hansen (DR):

De to lovforslag, der er til debat her i dag, lovforslag nr. L 92 og L 93, er jo ikke forslag, der er udarbejdet af og fremsat af retsforbundets folketingsgruppe. Det er forslag, som er udarbejdet af regeringspartiet, socialdemokratiet, og er bakket op – accepteret – af de øvrige forligspartier.

Når retsforbundet overhovedet ikke har haft indflydelse på indholdet i disse lovforslag, er der naturligvis også ting i forslagene, som jeg i hvert fald for mit vedkommende ikke kan acceptere og ikke kan støtte.

Jeg vil gerne fremføre begrundelsen for min modstand mod forslagene. For det første, at man opererer med fiktive beløb, at man nu lægger op til, at tjenestemænd og funktionærgrupper og offentligt ansatte til deres reelle indtægt skal have lagt et fiktivt beløb på 12 pct. Hvis der havde været tale om et frit ansættelsesforhold, sådan at tjenestemænd og offentligt ansatte kunne vælge mellem at lade pengene stå til en pension og at trække dem ud, havde de reelt haft mulighed for at frigøre disse penge og indføre dem i det daglige forbrug. Dette er ikke muligt.

Tjenestemandspensionen er et led i et aftaleforhold mellem de berørte organisationer, tjenestemandorganisationerne, og staten, og jeg mener derfor, det er en tilsnigelse, når man, efter at man har indgået disse aftaler, fra folketingets side lader hånt om disse aftaler ved pludselig at lægge 12 pct. på et i forvejen fastlagt beløb. Der er altså tale om fiktive beløb, som vil stille de offentligt ansatte ringere end deres kolleger på det private arbejdsmarked, som har mulighed for at disponere fuldt ud over den bruttoindtægt, som de reelt får udbetalt.

Det er også underligt, hvordan man finder frem til, at det er nøjagtigt 12 pct., der er værdien af denne pensionsordning. Det er jo sådan, at hvis en tjenestemand efter f. eks. 5 års forløb bryder ud af tjenestemandssystemet, kan han ikke få udbetalt så meget som én eneste krone. Det ville han have kunnet få efter den gamle tjenestemandsskema for 1969, men dette er ikke muligt i dag.

Jeg synes også, det er betænkeligt, efter at folketinget 3 gange i træk har grebet ind i overenskomstforhandlingerne og dikteret, hvilke lønforhold der skal gælde for de offentligt ansatte. Det er bevist, at de offentligt ansatte som følge af dette statslige løndiktat stort set er ca. 8 pct. bag efter lønudviklingen på det private arbejdsmarked. Man vil altså sige undskyld fra et flertal her i folketinget til de offentligt ansatte ved at give dem yderligere et gok i nødden og lægge 12 pct. på deres reelle indtægt.

Jeg synes nok, det er rørende, når de, der ønsker at støtte dette forslag, nu siger: ja